

Κάλυμν. κ. ἀ. ἀπουτέρι Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐπουτέρις Μεγίστ. ἱποτώρα Ἡπ. (Παραμυθ.) ἀπιτώρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἱποτώρας Ἡπ. ἱπιτώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ἱπιτώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ἱπιτώρα Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) ταποτώρας Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) ταποτώρα πολλὰχ. ταποντώρα Χίος κ. ἀ. ταπιτώρα Εὐβ. (Κονίστρ.) ταπιτώρα Μακεδ. (Βλάστ.) ποτώρα πολλὰχ. ποτώρας Εὐβ. (Ὁρ.) πατώραγια Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ποτώρα Κῶς κ. ἀ. πουτώρα Ρόδ. πιτώρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) πιτώρα Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) πιτώρα Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) πιτώρα Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀποτώρα. Καὶ ὁ τύπ. ἀπετώρα μεσν. Πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτζια Φλώρ. στ. 108 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. 261) «ἐδὰ λοιπὸν παρηγοροῦ, μὴ θλίβεσαι ἀπετώρα».

1) Ἀπὸ τοῦ νῦν κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀποτώρα καὶ μπρὸς θὰ κάνη καλὸ καιρό. Ἀποτώρα θὰ φύγωμε; εἶναι νωρίς. 2) Τώρα δὲ ἀκριβῶς Εὐβ. (Ὁρ.): Ἡρτα ποτώρας. 3) Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου πολλὰχ.: Σοὺ τό δειξά ἀποτώρα, θέλεις πάλι νὰ σ' τὸ δείξω; Κέρκ. Σ' ἐδιώξα ἀποτώρα καὶ ξανάρθες; αὐτόθ. Ἡρθε ἀποτώρα ἕνας καὶ σὲ γύρευε Πελοπν. (Αἶγ.) Ἐφαγα ἀπουτώρα Ζαγόρ. Πουτώρα ἦταν ἐδῶ Ρόδ. Τώρα δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπιτώρα ἦσαν Ἰμβρ. Ἡρτα ταπιτώρα τοῖς δὲ σ' εὗρηκα Κονίστρ. Ταπιτώρα ἦταν ἐδῶ αὐτόθ. || Φρ. Τώρα σὰν ἀπουτώρα (ὅπως καὶ πρωτύτερα. Πρὸς τὸν ἐρωτῶντα ὑπ' ἀμνηχανίας: τί θὰ κάνουμε τώρα;) Ζαγόρ. Συνών. ἀποταχὰ 2, ἀποτωράκι, ἀποτωρινά, ἀποτώρασις, ἀποῦστερα 2.

ἀποτωράκι ἐπίρρ. ἀμάρτ. ποτωράκι Λέρ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίρρ. ἀποτώρα. Παρὰ Γερμ. τύπ. ταποτωράκι.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἀποτωρινά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπ' τουρ' νὰ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀπ' τουρ' νὰ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀπ' τουρ' νὰ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποτωρινός.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἀποτωρινός ἐπίρρ. Ἡπ. ἀπουτουρ' νός Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀποτωρεσινός Ἡπ. ἀπουτώρα' νός Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποτώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Τὸ ἀποτωρεσινός ἐκ τοῦ τύπ. ἀποτώρας.

Ὁ πρὸ ὀλίγου χρόνου γενόμενος ἐνθ' ἄν.: Οὐ ἀπουτουρ' νός καφές ἦταν καλύτιρους Ζαγόρ.

ἀποτώρασις ἐπίρρ. Κύπρ. ποτώρασις Κύπρ. πουτώρασις Κύπρ. πουτατώρασις Κύπρ. πουτωροπὶν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. τώροσις.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἄπου τό, Ζάκ. Ἰμβρ.

Λέξις παιδική.

1) Περίπατος Ζάκ. Πβ. ἄπ 2. II) Ποτὸν Ἰμβρ.

ἄποῦ ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς φρ. ἀμ' πῶς κατὰ ΜΔέφνερ Λεξ. 45.

Βεβαίως, χωρὶς ἄλλο: Ἐσὸ θὰ ζᾶρε δάμερε τὰν Ἀθήνα; — Ἀποῦ; ἐνὶ θὰ ζᾶον χωρὶς ἄλλον.

ἀπουγάλευτος ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ.) ἀπουάλευτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουγαλευτός <πουγαλέυκουμαι.

Ὁ μὴ στενοχωρούμενος, ὁ μὴ ὑποφέρων.

ἀπουλησιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀναπουλησιὰ Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπούλητος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὸν τύπ. ἀναπουλησιὰ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β καὶ δ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ μὴ γίνεταί πώλησις, στασιμότης εἰς τὸ ἐμπόριον: Ἡ ἀναπουλησιὰ φέρει τὴν ἀκρίβεια. Συνών. ἀναπουλιὰ.

ἀπούλητος ἐπίρρ. κοιν. ἀπούλ' τους βόρ. ἰδιώμ. ἀπούλετος Πόντ. (Κερασ.) ἀπούλητε Τσακων. ἀπούλιος Πελοπν. (Τριφυλ.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀπούλιος Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουλητός <πουλῶ.

Ὁ μὴ πωληθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀλογο ἀπούλητο. Πράματα πουλημένα καὶ ἀπούλητα κοιν. Συνών. ἄπαρτος 1 γ. Πβ. ἄξεπούλητος.

ἀποῦξ ἐπιφών. Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐπιφώνησις σχετλιαστικὴ πρὸς τὸν ἐρωτῶντα διὰ τοῦ οὐ!: Οὐξ καὶ ἀποῦξ! Πβ. ἄξ, ἀπόξινος.

ἀποῦπνι τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποδύπνι Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ὕπνος. Τὸ ἀποδύπνι ἐκ τοῦ *ἀπογύπνι κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς δ ὡς καὶ γύψος - δύψος, γιμέλλι - διμέλλι κττ.

1) Ὁ κατὰ τὴν πρωίαν δεύτερος ὕπνος, ὅταν τις προηγούμενως ἔχη ἐγερθῇ διὰ τινὰ ἐργασίαν ἢ ἀπλῶς ἔχη ἐξυπνήσει καὶ κοιμᾶται ἐκ νέου Σύμ.: Πῆρε ἀποδύπνι.

2) Ὁ τελευταῖος ὕπνος ἐνθ' ἄν.: Ἀπάνου ποῦ ἡμουνα 'ς τ' ἀποῦπνι ἤρθανε καὶ με ξυπνήσανε Μάν. Νὰ πάρη τ' ἀποδύπνι Σύμ. Ἀντίθ. πρωτοῦπνι.

ἀπούρευτος ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουρευτός <πουρεύω.

Ὁ μὴ εὐνουχισθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀπούρευτο ἐν τ' ἄλογο Ὁφ. Συνών. ἄζούλιστος 3.

ἀπουσία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπουσία.

1) Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις παρὼν, τὸ νὰ μὴ προσέρχεται τις που: Μᾶς λύπησε ἡ ἀπουσία σας. 2) Εἰς τὴν σχολικὴν γλῶσσαν ἡ μὴ προσέλευσις μαθητοῦ ἢ καθηγητοῦ εἰς τὸ μάθημα: Ὁ δεῖνα κάνει πολλὰς ἀπουσίες. Ἐβαλε ὁ δάσκαλος τοῦ δεῖνα ἀπουσία.

ἀπουσιάζω λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπουσία.

Δὲν εἶμαι παρὼν ἢ δὲν προσέρχομαί που: Ὁ δεῖνα ἀπουσιάζει ἀπὸ τοῦ σπιτι.

ἀποῦστερα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀπούστιρα Θράκ. (Αἶν.) ἀπύστερα Πελοπν. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀπυστέρ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἐπυστέρ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπύσταρον Πόντ. (Σαράχ.) ἀποταῦστερα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὕστερα. Τὸ ἐπυστέρ' ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. ἐπί.

1) Ἐπεῖτα, κατόπιν ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ὑστὶρα καὶ ἀπούστιρα (πολὺ ἀργά) Αἶν. || Ἄσμ.

Μὴ με μαλώνης, βρὲ πολλὰ καὶ βρὲ καλὸ πουλλάκι, ἐγὼ τρεῖς μῆνες εἴμ' ἐδῶ καὶ ἀπύστερα θὰ φύγω

Πελοπν. Συνών. ἀποῦστερινά (ἰδ. *ἀποῦστερινός 2), *ἀποῦστερ' ναίας, κατόπι, ὕστερα. 2) Πρὸ ὀλίγου Πελοπν. (Μάν.): Ἡρθακα ἀποῦστερα καὶ περιμένα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποτώρα 3. β) Πρὸ ἀρκετοῦ χρόνου Πελοπν. (Μάν.): Ἐχει βγῆ ἔξου ἀποταῦστερα. 3) Ἀπὸ ἀρκετοῦ χρόνου Πελοπν. (Μάν.): Ἀποῦστερα τότε περιμένω καὶ ἀκόμα νὰ ῥθῃ.

